

rettere: i den nærmeste Tid derefter — hedder det endda i Skatteloven — paabe- gynder Skatteraadene først at prøve Ansættelserne. Nu er dette et meget stort Arbejde for Skatteraadene, meget større end tidligere, idet der naturligvis øves langt mere Kritik end i Begyndelsen; Skatterne indbringer jo langt, langt mere nu, saa der er meget mere at gøre for Skatteraadene. Dernæst er der nu ogsaa større Forskel i Skatteydernes Stilling. Der er meget mere Rykken frem og tilbage end tidligere. Altsaa, man lægger større Arbejde paa Skatteraadene. Desuden kan man efter Loven af 1912 vente, at Landsoverskatteraadet griber ind. Dette kan nu gribe ind og forlange hele Ligningen omgjort, og i alt Fald kan Landsoverskatteraadet gribe ind paa anden Maade, som Loven viser; ogsaa dette maa man tage noget Hensyn til. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, og det synes mig er meget væsentligt, at de, der sidder i Skatteraadene, er jo Mænd i borgerlige Stillinger; det er ikke deres Hverv i Livet at være Medlemmer af Skatteraadet, men det er et offentligt Ombud, som de efter min Mening faar en overmaade ringe Betaling for. Som ærede Medlemmer ved, faar Skatteraadets formanden 800 Kr., og hvert af de øvrige Medlemmer 300 Kr. for at udføre dette meget store Arbejde. Hvorledes kan man saa af disse Mænd forlange, at de skal gøre Arbejdet overmaade hurtigt færdig? Desuden siger Loven, at de skal være færdige til 31. August; før behøver de ikke at være færdige med deres Arbejde. Nu kommer hertil, at de oven i Købet har faaet den overordentlige Indkomstskat til Behandling. De skal udfylde Listerne over Personer og Selskaber og udfærdige Beregningslisterne, og de skal gennemgaa de 3 Gennemsnitsaar, som skal sammenstilles med Aarets Indtægt. Alt dette kræver et saa stort Arbejde, at de i Almindelighed ikke er færdige med det til 31. August, og det er ikke saa underligt.

Saaledes er altsaa Forholdet, og man vil indrømme, at dette gør det ret umuligt at rykke Tiden frem. Her i København begynder man først ordinært Beregningen af Skatteindtægten i September Maaned, og da behandler man ogsaa de første Klager, som man kan indsende til September — her i København kan man klage to Gange til Skatteraadet, ellers vilde Landsoverskatteraadet blive helt overlæsset med Arbejde. Hvis man skal paaskynde Arbejdet, vil der for det første forlanges stor ekstra

Hjælp, det kunde man vel nok komme over, men saa kunde man dernæst slet ikke medtage den anden Klagebehandling, og der klages ganske enormt, jo højere Skatterne bliver; jo dybere man griber i Folks Pengepung, des mere klages der — vi behandler endnu i Finansministeriet Klager fra 1915, altsaa Skatteansættelser fra Januar 1916, dem er vi endnu ikke færdige med. Saa er der Selskaberne, men Selskaberne har Udsættelse med Selvangivelsen indtil 30. April hvert Aar, saa først kommer deres Ansættelse, og saa skal alle deres Regnskaber revideres og gennemgaaes, det er et meget stort Arbejde, som skal gøres i en vis Forstand omhyggeligere end nogen Sinde.

Hertil kommer, at der er kommet en ny Gruppe Mennesker op — de forsvinder maaske igen, men nu er de der —, nemlig de saakaldte Spekulanter, Folk, om hvilke det oplyses, at de gør Børsforretninger — det er i og for sig ikke umoralsk, Folk har Lov til at købe og sælge Papirer, men man kalder dem nu en Gang almindeligvis Spekulanter. Med Hensyn til disse Folk har man fra Skattedepartementets Side krævet, at Banker og Vekselerere skal give Oplysning om enhver Mand, hvis Omsætning i Banken eller hos Vekselereren er 100,000 Kr. eller derover. Dette har ført til, at en enkelt Bank her i Byen har opgivet 1,000 Mennesker, som har spekuleret hos den til over 100,000 Kr., og der forlanges — i alt Fald forlangtes det i Fjor af Landsoverskatteraadet — en nøjagtig Opgørelse for disse Menneskers Vedkommende, Indhentning af Regnskaber o. s. v., og naar de ikke har gjort Selvangivelse, er deres Skat blevet forhøjet saaledes, at man efterhaanden kunde indkræve deres Regnskaber og faa dem til Undersøgelse. Men dette kræver kolossalt Arbejde, naar det paa den Maade bliver saa mange Mennesker, det drejer sig om.

Imidlertid er der naturligvis med Hensyn til Selskaberne, som er rere over-skuelige, nogen Mulighed for at komme hurtigere Vej frem. Det, jeg mener at kunne love, er, at Selskaberne, saaledes kalder jeg dem — i Loven hedder det: de skattepligtige Selskaber og Foreninger —, behandles først af Skattemyndighederne, derved mener jeg, at man maaske vil kunne rykke Tiden frem til 1. Oktober som Forfaldsdag for Selskabernes Vedkommende. Dette vil jo i høj Grad gavne Finanserne, og jeg kan i og for sig ikke have noget imod, om man rykkede Tiden længere frem for